e ancór ti dròmes, bèla…

gió dré da la Maranza
l'è nà a dormir la luna
en gàida 'n fiòc de néo
che 'l la caréza, tèndro

son sota 'l ponteêèl
con 'na pašión 'ndel cör
scoltàndo 'l vènt che 'l fis'cia
ma 'ncór ti dròmes, bèla

pò se deêmišia 'l sol
coi braci söi de òro
s'ciafón che me 'ndorbiše
sul vél che g'ò chi 'ntorn

par tùt te spètia ti
lumìn dré a i vedri griêi
no sènto pù 'n sušùr
ma 'ncór ti dròmes, bèla

l'è tut soléo, 'nde l'aria
e 'l spèta 'n dolc' pensiér
sul campanil che varda
par tàêia anca l'orlòi

l'avéz sqoergiù 'l se cùcia
'l scoménzia a pianger stràc'
gh'è i ragi che i lo vis'cia
e ancór ti dròmes, bèla

ma 'l tase e gnènt se pande
fintant che 'l gal no 'l canta
pò dent sènto sta vóze

che sà de amor broènt

e ancór ti dròmes, bèla…

te fógo dént, ‘ndei sogni töi,
vorìa vardarte i òci
fà cèto anca ‘l respiro
e ancór ti dròmes, bèla

e quel tò sguardo dolc’
‘mpitùra ‘l bosc’ tut céndro
ti sès canzon dal cör
a ‘n sol che ciùta

tébi

Giuliano

Questo/a opera è pubblicata con una Licenza Creative Commons